Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (šestého senátu)

3. prosince 2015 *

„Mimosmluvní odpovědnost — Petice adresovaná Evropskému parlamentu — Šíření některých osobních údajů na internetové stránce Parlamentu — Neexistence dostatečně vážného porušení právní normy přiznávající práva jednotlivcům“

Ve věci T-343/13,

CN, s bydlištěm v Brumath (Francie), zastoupenému M. Velardem, avocat,

žalobce,

podporovaný

Evropským inspektorem ochrany údajů (EIOÚ), původně zastoupeným A. Buchtovou a V. Pozzato, dále A. Buchta, M. Pérez Asinari, F. Polverinem, M. Guglielmettim a U. Kallenberger, jako zmocněnci,

vedlejší účastník,

proti

Evropskému parlamentu, zastoupenému N. Lorenzem a S. Seyr, jako zmocněnci,

žalovanému,

jejímž předmětem je návrh na náhradu újmy, kterou žalobce údajně utrpěl v důsledku šíření některých jeho osobních údajů na internetové stránce Parlamentu,

TRIBUNÁL (šestý senát),

ve složení S. Frimodt Nielsen, předseda, F. Dehousse a A. M. Collins (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 24. března 2015,

vydává tento

* Jednací jazyk: italština.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobce CN byl až do roku 2011 úředníkem Rady Evropské unie. Dne 23. září 2009 předložil Evropskému parlamentu petici, která se týkala podpory poskytované zdravotně postiženým rodinným příslušníkům rodiny evropského úředníka, obtížím, kterým jsou vystaveni evropští úředníci mající v průběhu své kariéry zdravotní problémy, a nedostatků ve vyřizování jeho případu Radou; učinil tak prostřednictvím formuláře dostupného on-line na internetové stránce Parlamentu.

2 Evropská komise byla dne 8. ledna 2010 konzultována v souladu s čl. 202 odst. 6 jednacího řádu Parlamentu (Úř. věst. 2011, L 116, dále jen „jednací řád“), nyní čl. 216 odst. 6 jednacího řádu ve znění z července 2014.

3 Petiční výbor Parlamentu žalobce dne 15. ledna 2010 informoval, že jeho petice byla prohlášena za přípustnou.

4 Petiční výbor po obdržení odpovědi Komise dne 15. března 2010 rozhodl o uzavření petice a 14. června 2010 o tom informoval žalobce.

5 Po zamítnutí petice Parlament na své internetové stránce zveřejnil dokument týkající se této petice, nazvaný „sdělení členům“ (dále jen „sdělení“). Ve sdělení byl stručně popsán obsah petice a odpověď Komise. Sdělení uvádělo zejména jméno žalobce a zmiňovalo skutečnost, že trpěl vážnou nemocí, která ohrožovala jeho život a že jeho syn měl vážné tělesné nebo duševní zdravotní postižení.

6 Žalobce byl Radou v květnu roku 2011 prohlášen za práce neschopného z důvodu zdravotního stavu.

7 Žalobce v dubnu 2012 zaslal dopis útvaru Komise „Europe direct contact centre“, který ho dne 10. dubna 2012 předala Parlamentu. Žalobce v tomto dopisu požadoval, aby sdělení bylo odstraněno z internetové stránky Parlamentu.

8 Parlament dne 20. dubna 2012 žalobci odpověděl, přičemž uvedl, že sdělení z internetu odstranil.

9 Žalobce dne 31. srpna 2012 svou žádost zopakoval prostřednictvím právního zástupce, protože podle něj byly dotyčné osobní údaje na internetové stránce Parlamentu stále viditelné.

10 Parlament dne 24. září 2012 odpověděl, že zveřejnění sdělení bylo oprávněné. Dodal, že však osobní údaje žalobce z internetu odstranění navzdory tomu, že neexistuje jakákoliv právní povinnost, aby tak učinil.

11 Parlament v odpověď na písemnou otázku Tribunálu uvedl, že poslední kroky spočívající ve výmazu týkajícím se běžných vyhledávačů, byly uskutečněny dne 8. října 2012.

12 Právní zástupce žalobce dne 4. prosince 2012 zopakoval žádost, v níž uvedl, že dotčené osobní údaje jsou na internetu stále viditelné.

13 Parlament dne 10. ledna 2013 odpověděl právnímu zástupci žalobce, že své jednání považuje za legální. Dodal však, že všechny dokumenty umístěné na jeho internetové stránce byly zpracovány – nebo probíhá jejich zpracování – za účelem odstranění osobních údajů žalobce.

14 Podle žalobce byly dotčené osobní údaje na internetu dostupné přinejmenším až do posledně uvedeného data.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

15 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 28. června 2013 podal žalobce projednávanou žalobu.

16 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 4. října 2014 podal Evropský inspektor ochrany údajů (dále jen „EIOÚ“) návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání žalobce. Usnesením ze dne 21. listopadu 2013 předseda šestého senátu tomuto návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení vyhověl. EIOÚ předložil dne 7. února 2014 svůj spis vedlejšího účastníka. Účastníci řízení předložili vyjádření k tomuto spisu ve stanovených lhůtách.

17 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:

— uložil Evropské unii a Parlamentu povinnost zaplatit částku 1 000 eur jako náhradu způsobené majetkové újmy a částku 40 000 eur jako náhradu způsobené nemajetkové újmy, spolu s úroky ve výši 6,75 %;

— uložil Unii a Parlamentu náhradu nákladů řízení.

18 Parlament navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

— uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

19 Na základě zprávy soudce zpravodaje Tribunál (šestý senát) rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření upravených článkem 64 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991 vyzval účastníky řízení k předložení některých dokumentů a položil jim písemné otázky a vyzval je, aby tyto otázky zodpověděli před jednáním. Účastníci řízení těmto výzvám vyhověli ve stanovených lhůtách.

20 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 24. března 2015.

Právní otázky

21 Žalobce na podporu své žaloby uplatňuje jediný žalobní důvod, vycházející ze vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie. Podle něj jsou tři podmínky umožňující vznik této odpovědnosti v projednávané věci, tedy protiprávnost jednání Parlamentu, existence újmy a příčinná souvislost mezi protiprávností a újmou, splněny.

22 EIOÚ podporuje návrhová žádání žalobce, pokud jde o protiprávnost jednání Parlamentu.

23 Parlament je toho názoru, že žaloba je v plném rozsahu neopodstatněná.

1. *K protiprávnosti jednání Parlamentu*

Argumenty účastníků řízení

24 Žalobce úvodem tvrdí, že podle judikatury platí, že dojde-li k protiprávnosti v oblasti, ve které má dotyčný orgán široký prostor pro uvážení, je vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie podřízen zjištění dostatečně závažného porušení právní normy, jejímž cílem je přiznání práv jednotlivcům. Rozhodujícím kritériem pro konstatování, že je porušení dostatečně závažné, je to, zda orgán zjevně a závažně překročil meze svého prostoru pro uvážení.

25 Naproti tomu, pokud orgán disponuje pouze značně omezeným prostorem pro uvážení, nebo dokonce žádný prostor pro uvážení nemá, může k prokázání existence dostatečně závažného porušení postačovat prosté porušení unijního práva.

26 Žalobce je toho názoru, že pokud jde o rozhodnutí zveřejnit sdělení na internetové stránce Parlamentu, Parlament neměl žádný prostor pro uvážení, pokud jde o použitelný právní rámec [článek 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsaná v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP"), čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie, článek 22 Úmluvy Organizace spojených národů o právech osob se zdravotním postižením, přijaté dne 13. prosince 2006 a ratifikované Unií dne 23. prosince 2010 (dále jen „Úmluva o právech osob se zdravotním postižením"), jakož i nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 2001, L 8, s. 1; Zvl. vyd. 13/26, s. 102)].

27 Žalobce tvrdí, že Parlament tato ustanovení porušil, když zveřejnil informace o jeho zdravotním stavu a zdravotním stavu jeho syna, jakož i informace o jeho profesním životě.

28 Žalobce se dovolává zejména čl. 5 písm. d) a článků 10 a 16 nařízení č. 45/2001. Z dokumentu, ve kterém souhlasil s veřejným projednáním své petice, nevyplývá, že jednoznačně udělil souhlas se zveřejněním osobních údajů nebo udělil výslovný souhlas se zveřejněním údajů o svém zdravotním stavu a o skutečnosti, že v jeho rodině žije osoba se zdravotním postižením.

29 Dále, i když žalobce požádal o odstranění osobních údajů z internetové stránky Parlamentu, Parlament nejprve reagoval negativně a žádosti vyhověl teprve po zásahu jeho právního zástupce, čímž porušil právo na výmaz osobních údajů. Kromě toho skutečnost, že Parlament souhlasil s výmazem údajů, naznačuje, že implicitně uznal protiprávnost zveřejnění. Článek 16 nařízení totiž upravuje pouze výmaz údajů, jejichž zpracování je nedovolené.

30 Povinnost transparentnosti, kterou má Parlament, nemůže podle žalobce ospravedlnit veřejné šíření osobních údajů o zdravotním stavu a o tom, že v rodině žije osoba se zdravotním postižením. I za předpokladu, že zveřejnění shrnutí petic za účelem poskytnutí informací o činnostech orgánů Unie je zájmem, který zaslouží ochranu, porušení práv žalobce je nepřiměřené.

31 Žalobce v replice dodává, že Parlament rovněž porušil článek 12 rozhodnutí předsednictva ze dne 22. června 2005 o prováděcích pravidlech týkajících se nařízení č. 45/2001 (Úř. věst. C 308, s. 1, dále jen „prováděcí pravidla k nařízení č. 45/2001"), který stanoví, že o žádosti o výmaz musí být rozhodnuto ve lhůtě 15 pracovních dnů a že je-li žádost schválena, výmaz musí být proveden „neprodleně". V projednávané věci však tento proces trval téměř deset měsíců.

32 Podle žalobce článek 203 jednacího řádu neukládá ani nepovoluje zveřejnění takových informací, jako jsou informace, o které se jedná v projednávané věci. Jednací řád, tedy vnitřní organizační dokument, se navíc nemůže odchylovat od nařízení č. 45/2001.

33 Parlament své jednání považuje za oprávněné.

34 Pokud jde o první fázi veřejného projednání petice, Parlament tvrdí, že jeho jednání bylo v souladu s čl. 5 písm. b) (zpracování nezbytné pro splnění právní povinnosti), s čl. 5 písm. d) (zpracování na základě jednoznačně uděleného souhlasu), s čl. 10 odst. 2 písm. a) (výslovný souhlas ke zpracování citlivých osobních údajů) a s čl. 10 odst. 2 písm. d) (zpracování citlivých údajů, které byly zjevně zveřejněny subjektem údajů) nařízení č. 45/2001.

35 Zaprvé, pokud jde konkrétně o argument týkající se čl. 5 písm. b) nařízení č. 45/2001, Parlament připomíná, že článek 203 jeho jednacího řádu (nyní článek 217) stanoví jako obecné pravidlo oznamování peticí. Podle čl. 201 odst. 9 jednacího řádu (nyní čl. 215 odst. 9) se petice po zapsání obecně stávají veřejným dokumentem a Parlament může jméno předkladatele a obsah petice z důvodu transparentnosti zveřejnit. Předložení petice tudíž s sebou v zásadě nese její zveřejnění, což jiným občanům umožňuje připojit se k signatářovi. Parlament kromě toho tvrdí, že podle článků 10 SFEU a 11 SFEU a článků 15 SFEU a 232 SFEU jeho práce probíhají v zásadě veřejně.

36 Zadruhé je Parlament toho názoru, že zpracování osobních údajů bylo v souladu s čl. 5 písm. d) nařízení č. 45/2001, jelikož žalobce jednoznačně udělil souhlas s veřejným projednáním své petice. Žalobce byl řádně informován a nevyužil možnosti, která mu byla nabídnuta, aby požádal o anonymní nebo důvěrné nakládání se svou peticí.

37 Zatřetí Parlament tvrdí, že souhlas udělený žalobcem za výše popsaných podmínek byl výslovným souhlasem se zpracováním citlivých údajů ve smyslu čl. 10 odst. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001.

38 Pokud jde o fázi následující po zveřejnění údajů týkající se žádosti o výmaz, Parlament uvádí, že hlavní podmínkou pro to, aby subjekt údajů mohl dosáhnout výmazu svých údajů na základě článku 16 nařízení č. 45/2001, je, že jejich zpracování je neoprávněné, přičemž v projednávané věci tomu tak není. Navzdory tomu Parlament údaje žalobce vymazal pouze ze vstřícnosti

39 Parlament kromě toho uvádí, že nařízení č. 45/2001 neobsahuje žádné ustanovení upravující možnost odvolání uděleného souhlasu. Za předpokladu, že by takové odvolání souhlasu bylo možné, mohlo by mít účinky pouze *pro futuro*. Kromě toho je nemožné zpětně vymazat některé údaje, jako jsou údaje obsažené v zápisu z jednání Parlamentu, který byl zveřejněn v *Úředním věstníku Evropské unie*.

40 Ve spise vedlejšího účastníka se EIOÚ zaměřil na podmínku týkající se údajně protiprávního jednání Parlamentu.

41 EIOÚ zastává názor, že k tomu, aby byl souhlas platný, musí být informovaný a konkrétní, tedy musí být vázaný na zpracování údajů, o kterém byla osoba informována. Podle EIOÚ tyto podmínky v projednávané věci nebyly splněny. Žádná z informací uvedených v on-line formuláři předkladatele jednoznačně neinformovala o přesných důsledcích předpokládaného zpracování. V tomto formuláři zejména nebylo vůbec uvedeno, že citlivé údaje budou zpřístupněny na internetu. EIOÚ dodává, že čl. 10 odst. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001 poskytuje dodatečnou ochranu ve vztahu k čl. 5 písm. d) uvedeného nařízení tím, že vyžaduje, aby informace poskytnuté osobě za účelem získání jejího souhlasu jednoznačně uváděly citlivé údaje a předpokládané zpracování. Podle EIOÚ jakýkoliv jiný výklad zbavuje čl. 5 písm. d) uvedeného nařízení jeho obsahu.

42 S ohledem na výše uvedené je EIOÚ toho názoru, že Parlament nezískal výslovný souhlas žalobce ve smyslu čl. 10 odst. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001.

Závěry Tribunálu

43 Podle článku 340 druhého pododstavce SFEU „[v] případě mimosmluvní odpovědnosti nahradí Unie v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států škody způsobené jejími orgány nebo jejími zaměstnanci při výkonu funkce“.

44 Soudní dvůr rozhodl, že ke vzniku mimosmluvní odpovědnosti Společenství ve smyslu čl. 288 druhého pododstavce ES za protiprávní jednání jeho orgánů, musí být splněn soubor podmínek, a to protiprávnost jednání vytýkaného orgánu, existence skutečné škody a příčinná souvislost mezi tvrzeným jednáním a tvrzenou újmou (rozsudky ze dne 11. července 1997, Oleifici Italiani v. Komise, T-267/94, Recueil, EU:T:1997:113, bod 20, a ze dne 9. září 2008, MyTravel v. Komise, T-212/03, Sb. rozh., EU:T:2008:315, bod 35). Podmínka týkající se protiprávního jednání unijních orgánů vyžaduje, aby bylo prokázáno dostatečně závažné porušení právního pravidla, které přiznává práva jednotlivcům (rozsudek MyTravel v. Komise, uvedený výše, EU:T:2008:315, bod 37). Rozhodujícím kritériem k tomu, aby bylo možné konstatovat, zda je porušení unijního práva dostatečně závažné, je kritérium zjevného a závažného nedodržení mezí stanovených posuzovací pravomoci unijního orgánu tímto orgánem (rozsudek ze dne 5. března 1996, Brasserie du pêcheur a Factortame, C-46/93 a C-48/93, Recueil, EU:C:1996:79, bod 55).

45 Pokud jde o podmínku týkající se protiprávnosti jednání orgánů, je třeba zkoumat, zaprvé zda právní normy dovolávané žalobcem mají za cíl přiznat práva jednotlivcům a zadruhé zda se Parlament dopustil dostatečně závažného porušení těchto norem.

46 Žalobce se v žalobě dovolává ustanovení na ochranu osobních údajů obsažených v Listině základních práv a svobod, v nařízení č. 45/2001, jakož i v prováděcích pravidlech k nařízení č. 45/2001, a dále ustanovení týkajících se ochrany soukromí obsažených v EÚLP a v Úmluvě o právech osob se zdravotním postižením.

K normám týkajícím se ochrany osobních údajů

47 Je třeba uvést, že právo na ochranu osobních údajů zakotvené v článku 8 Listiny základních práv je rozvinuto v nařízení č. 45/2001, pokud jde o akty unijních orgánů a institucí Unie, a v prováděcích pravidlech k nařízení č. 45/2001, a to zejména pokud jde o Parlament. Cílem těchto rozličných ustanovení je přiznat práva jednotlivcům. Žalobce se jich tedy může dovolávat v rámci své žaloby na náhradu újmy.

48 Pokud jde o existenci údajného dostatečně závažného porušení těchto norem, argumenty žalobce se v zásadě týkají použití nařízení č. 45/2001 a jeho prováděcích pravidel. Žalobce zejména nezpochybňuje skutečnost, že tyto normy jsou slučitelné s právem zakotveným v Listině základních práv. V důsledku toho – a na rozdíl od tvrzení žalobce – není rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, Volker und Markus Schecke a Eifert (C-92/09 a C-93/09, Sb. rozh., EU:C:2010:662) pro rozhodnutí projednávaného sporu relevantní.

49 Podle judikatury z první věty bodu 15 odůvodnění nařízení č. 45/2001 kromě toho vyplývá, že se odkaz na jiná ustanovení nejeví jako nutný pro zpracování, které se uskutečňuje při výkonu činností spadajících do působnosti uvedeného nařízení, jelikož v takových případech je zjevné, že se použije samotné nařízení č. 45/2001 (rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Bavarian Lager, C-28/08 P, Sb. rozh., EU:C:2010:378, bod 62). V důsledku toho je pro účely tohoto rozsudku třeba provést analýzu ustanovení nařízení č. 45/2001 a jeho prováděcích pravidel.

50 Z judikatury vyplývá, že pojem „údaje o zdraví“ je třeba vykládat široce, a to tak, že zahrnují informace týkající se všech aspektů zdraví osoby, jak fyzických, tak psychických [obdobně viz rozsudek ze dne 6. listopadu 2003, Lindquist, C-101/01, Recueil, EU:C:2003:596, bod 50, který se týká směrnice

Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355)]. Tento pojem však nemůže být rozšiřován až do té míry, že se bude vztahovat na výrazy, jež neprozrazují žádný údaj o zdraví nebo zdravotním stavu osoby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. května 2005, Dionyssopoulou v. Rada, T-105/03, Sb. VS, EU:T:2005:189, bod 33).

51 Právě ve světle těchto úvah je třeba nejprve zkoumat původní zveřejnění dotčených osobních údajů a poté odpověď Parlamentu na žádost žalobce o odstranění těchto údajů z internetové stránky Parlamentu.

– Šíření osobních údajů na internetu

52 Úvodem je třeba uvést, že v projednávané věci Parlament provedl řadu úkonů při zpracování osobních údajů ve smyslu čl. 2 písm. b) nařízení č. 45/2001. Šíření osobních údajů, včetně šíření na internetu, představuje takový úkon zpracování ve smyslu uvedeného ustanovení.

53 Sdělení zveřejněné na internetové stránce Parlamentu zejména uvádělo, že žalobce, který byl identifikován jmenovitě, trpěl v nedávné době závažným onemocněním, které mohlo ohrozit jeho život, a že jeho syn má zdravotní postižení. Sdělení obsahovalo též některé informace týkající se kariéry žalobce.

54 V důsledku toho je třeba konstatovat, že se zpracování údajů provedené Parlamentem týkalo osobních údajů žalobce (zejména informací týkajících se jeho kariéry), jakož i citlivých údajů osobní povahy týkajících se zdraví žalobce a zdraví jeho syna. Zpracováním těchto jednotlivých souborů osobních údajů je třeba zabývat se odděleně.

55 Zaprvé zpracování citlivých osobních údajů žalobce musí být posouzeno ve světle článku 10 nařízení č. 45/2001.

56 Podle čl. 10 odst. 1 nařízení č. 45/2001 je zakázáno zpracování osobních údajů týkajících se zdravotního stavu. Podle čl. 10 odst. 2 písm. a) tohoto nařízení se však tento zákaz mimo jiné neuplatní, jestliže subjekt údajů udělil svůj výslovný souhlas.

57 V tomto kontextu je třeba připomenout, že čl. 2 písm. h) nařízení č. 45/2001 definuje souhlas subjektu údajů jako „jakýkoli svobodný, výslovný a vědomý projev vůle, kterým subjekt údajů dává své svolení k tomu, aby osobní údaje, které se jej týkají, byly předmětem zpracování“.

58 V projednávané věci je třeba určit, jak tvrdí Parlament, zda žalobce udělil svůj výslovný souhlas se zveřejněním svých citlivých osobních údajů na internetu.

59 V tomto případě vzhledem k tomu, že čl. 2 písm. h) nařízení č. 45/2001 nestanoví žádnou podmínku, pokud jde o formu, může být předložení petice považováno za projev vůle žalobce.

60 Žalobce se kromě toho nedovolává žádné okolnosti, která by mohla zpochybnit skutečnost, že žaloba byla předložena svobodně, bez donucení, nátlaku, zastrašování nebo klamání.

61 Podle téhož ustanovení musí být souhlas výslovný, tedy vázaný na úkon zpracování (nebo řadu zpracovatelských úkonů) pro konkrétní účely. Uvedené ustanovení rovněž stanoví, že aby byl souhlas platný, musí být informovaný, což značí, že subjekt údajů musí mít v okamžiku, kdy má poskytnout souhlas, k dispozici podstatné informace týkající se základních aspektů zpracování s ohledem na kontext daného případu.

62 Konečně, jak vyplývá z čl. 10 odst. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001, pokud se souhlas týká zpracování citlivých údajů, musí být explicitní. Jinými slovy, tento souhlas musí být výslovný a není možné jej implicitně dovozovat z jednání subjektu údajů.

63 Projednávanou věc je třeba posoudit právě ve světle těchto úvah.

64 Je třeba uvést, že internetová stránka Parlamentu předkladatelům doporučuje, aby se seznámili s „on-line nápovědou“ před tím, než petici předloží. Uvedená „on-line nápověda“ v rubrice „Veřejnost petic“ obsahovala toto:

„Předkladatelé musí být srozuměni s tím, že zápisy z jednání se zveřejňují v Úředním věstníku, a některé informace jsou tudíž dostupné na internetu, například jméno předkladatele a číslo petice. Tato skutečnost má vliv na ochranu osobních údajů a je třeba, aby předkladatelé této otázce věnovali zvláštní pozornost. Pokud si jako předkladatel petice nepřejete, aby vaše jméno bylo zveřejněno, Evropský parlament bude respektovat vaše právo na ochranu soukromí. Je však nutné, aby o to bylo ve vaší petici jednoznačně a výslovně požádáno. Rovněž pokud si přejete, aby s vaší peticí bylo nakládáno důvěrně, je nutné o to jednoznačně požádat. Petiční výbor prosazuje transparentnost a i jeho jednání mohou být přenášena on-line. Debaty ze stránky Evropského parlamentu je tedy možné sledovat z kteréhokoliv počítače. Jednání výboru jsou zpravidla veřejná. Předkladatelé se mohou účastnit jednání výboru, na němž je projednávána jejich petice, pokud o to požádají.“

65 Kromě toho žalobce v okamžiku podání petice prostřednictvím internetové stránky Parlamentu vyplnil formulář, ve kterém kladně zodpověděl následující otázky:

„V případě, že petiční výbor prohlásí vaši petici za přípustnou, souhlasíte s tím, aby byla projednána veřejně?“

„Souhlasíte s tím, aby bylo vaše jméno uvedeno ve veřejném rejstříku, který je dostupný na internetu?“

66 Kromě toho je třeba vzít v úvahu následující skutečnosti.

67 Na prvém místě musí Tribunál vzít v úvahu systematiku a účel práva předložit petici Parlamentu přiznaného články 24 SFEU a 227 SFEU. Toto petiční právo je výslovně koncipováno jako prostředek účasti na demokratickém životě, který má být transparentní, aby se k němu mohli připojit další občané, a tím mohla být vyvolána veřejná diskuse. Navíc je třeba odkázat na články 15 SFEU a 232 SFEU, které stanoví, že činnost Parlamentu probíhá v zásadě veřejně. Právě v tomto kontextu se mají uplatnit normy upravující výkon petičního práva, a zejména normy uvedené v článku 201 a následujících jednacího řádu (nyní článek 215 a následující).

68 Na druhém místě je třeba odkázat na obvyklý význam formulace „projednána veřejně“, který mu dává průměrná osoba, když při předkládání své petice vyplňuje formulář.

69 Na třetím místě je třeba připomenout, že při předložení petice byl žalobce Parlamentem informován o skutečnosti, že může požádat o anonymní, či dokonce důvěrné projednání své petice, že se zápisy z jednání zveřejňují v Úředním věstníku, že „některé informace“, včetně jména předkladatele petice, jsou dostupné na internetu, že na internetu existuje veřejně dostupný rejstřík a že jednání petičního výboru mohou být sledována on-line.

70 Na čtvrtém místě je třeba zmínit specifický obsah dotčené petice, tedy skutečnost, že unijní orgán údajně řádně nezohlednil onemocnění žalobce (a zdravotní postižení jeho syna) pro účely jeho kariéry, což je otázka, která v zásadě vyvolává určitý zájem veřejnosti. Je třeba dodat, že potvrzení o doručení výslovně potvrdilo, že se předmět petice týkal právě těchto okolností. Zveřejnění těchto informací se tudíž týkalo konkrétního obsahu petice, a nikoliv doplňkových nebo nadbytečných údajů.

71 Článek 201 odst. 9 jednacího řádu v tomto ohledu stanoví, že „[p]etice se po zapsání obecně stávají veřejným dokumentem a Parlament může jméno předkladatele a obsah petice z důvodu transparentnosti zveřejnit“. Odstavec 10 téhož článku stanoví, že „[b]ez ohledu na odstavec 9 mohou předkladatelé požadovat utajení svého jména za účelem ochrany svého soukromí; v tomto případě musí Parlament tento požadavek splnit.“

72 Článek 203 jednacího řádu Parlamentu, který se týká oznamování petic, stanoví:

„1. Petice, které byly zapsány do rejstříku podle čl. [201] odst. 6, a hlavní procesní rozhodnutí v případě těchto petic se oznámí na plenárním zasedání. Tato oznámení jsou uvedena v zápisu.

2. Název a shrnutí textů petic zapsaných do rejstříku spolu se stanovisky a nejdůležitějšími rozhodnutími v souvislosti s projednáváním petic jsou přístupné veřejnosti v databázi, pokud s tím předkladatel souhlasí. Důvěrné petice se uchovávají mezi záznamy z jednání Parlamentu, kde jsou k dispozici poslancům k nahlédnutí.“

73 Konkrétně petice jsou v zásadě veřejnými dokumenty, i když je možné se od tohoto pravidla odchýlit na žádost dotyčné osoby. Jak zdůraznil Parlament na jednání, jakýkoliv jiný závěr by znamenal, že by Parlamentu byla uložena povinnost cenzury týkající se obsahu petice předložené žalobcem.

74 V důsledku toho je třeba konstatovat, že v projednávané věci, s ohledem na všechny konkrétní okolnosti shrnuté v bodech 64 až 73 výše, žalobce učinil „projev svobodné a vědomé vůle“. Pozorné seznámení se s informacemi poskytnutými Parlamentem by totiž přiměřeně pozornému předkladateli petice mělo umožnit, aby posoudil dosah svého jednání a jeho důsledky. Kromě toho byl tento projev vůle konkrétní, jelikož Parlament informoval žalobce o skutečnosti, že jeho stížnost, jejíž předmět se inherentně týkal okolností uvedených v bodě 70 výše, bude dostupná na internetu. Konečně žalobce poskytl svůj výslovný souhlas tím, že zaškrtl pole formuláře týkající se veřejného projednání a zápisu do rejstříku dostupného na internetu, aniž jeho souhlas musel být implicitně dovozován z nějakého jednání.

75 Všechny tyto okolnosti odlišují podstatným způsobem projednávanou věc od skutkového základu věci V v. Parlament (rozsudek ze dne 5. července 2011, V v. Parlament, F-46/09 Sb. VS, EUF:2011:101, bod 138), ve které dotyčná osoba neposkytla žádný souhlas s tím, aby Komise předala Parlamentu zdravotní údaje, které se jí týkaly.

76 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy zastává Tribunál názor, že žalobce v projednávané věci udělil svůj výslovný souhlas s šířením dotyčných citlivých informací ve smyslu čl. 10 odst. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001.

77 Zadruhé, pokud jde o osobní údaje nezařazené mezi údaje uvedené v čl. 10 odst. 1 nařízení č. 45/2001 (jako jsou údaje týkající se kariéry žalobce), jejich zpracování podléhá režimu upravenému v článku 5 nařízení č. 45/2001. Podle čl. 5 písm. d) tohoto nařízení může být zpracování provedeno zejména tehdy, pokud dotyčná osoba poskytla jednoznačně svůj souhlas. Jinými slovy, ke zpracování může dojít, pokud dotyčná osoba poskytla svůj souhlas s jistotou a jednoznačně.

78 Je třeba uvést, že zatímco čl. 10 odst. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001 vyžaduje, aby byl souhlas výslovný, čl. 5 písm. d) uvedeného nařízení vyžaduje, aby byl udělen jednoznačně. Jak uvedl EIOÚ, vzhledem k povaze citlivých osobních údajů je logické konstatovat, že podmínky vyžadované pro souhlas ve smyslu čl. 5 písm. d) nemohou být přísnější než podmínky stanovené v čl. 10 odst. 2 písm. a) uvedeného nařízení.

79 Je tedy třeba odkázat na úvahy uvedené v bodech 57 až 74 výše, které musí být v projednávané věci uplatněny *mutatis mutandis* na zpracování jiných než citlivých osobních údajů žalobce. Konkrétně, pokud jde o cíl petice, je třeba zdůraznit, že se týkala specificky skutečnosti, že unijní orgán řádně nezohlednil osobní situaci žalobce pro účely jeho kariéry.

80 Za těchto okolností zastává Tribunál názor, že žalobce jednoznačně učinil „svobodný, výslovný a vědomý projev vůle“ se zpracováním svých osobních údajů Parlamentem, a zejména s jejich šířením v kontextu projednání petice Parlamentem.

81 Vzhledem k tomu, že důvody stanovené v článku 5 nařízení č. 45/2001 pro zpracování údajů nejsou kumulativní, jak vyplývá ze znění tohoto ustanovení, není nutné zkoumat, zda bylo zpracování osobních údajů odůvodněno rovněž na základě jiných ustanovení, kterých se dovolává Parlament.

82 S ohledem na výše uvedené zastává Tribunál názor, že se Parlament nedopustil dostatečně závažného porušení právní normy tím, že šířil dotčené osobní údaje prostřednictvím internetu.

83 Zatřetí je třeba uvést, že v rozsahu, v němž sdělení uvádí, že syn žalobce trpí závažným tělesným nebo mentálním postižením, rovněž obsahuje citlivé osobní údaje týkající se žalobce, i když v něm není označen jmenovitě.

84 Při neexistenci jakéhokoliv údaje o tom, že je žalobce zákonným zástupcem svého syna, nemůže výslovný souhlas, který udělil, odůvodnit zpracování uvedených údajů Parlamentem na základě čl. 10 odst. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001.

85 Syn žalobce však není účastníkem tohoto řízení. Kromě toho, jak bylo právě uvedeno, neexistuje žádný důkaz o tom, že žalobce je zákonným zástupcem svého syna nebo že měl plnou moc k podání projednávané žaloby jménem svého syna.

86 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury je nutné k tomu, aby byl zajištěn užitečný účinek podmínky týkající se porušení právní normy, kterou se přiznávají práva jednotlivcům, měla ochrana poskytovaná dovolávanou normou účinky vůči osobě, která se jí dovolává, a tato osoba tudíž náležela mezi osoby, kterým dotyčná norma přiznává práva. Normu, která nechrání jednotlivce dovolávajícího se protiprávnosti, nýbrž chrání jiného jednotlivce, nelze uznat za základ odškodnění (rozsudky ze dne 12. září 2007, Nikolaou v. Komise, T-59/03, EU:T:2007:254, bod 44, a ze dne 9. července 2009, Ristic a další v. Komise, T-238/07, EU:T:2009:263, bod 60). Z toho vyplývá, že žalobce se v rámci své žaloby na náhradu újmy nemůže dovolávat protiprávnosti vyplývající z údajného porušení práv třetí osoby, konkrétně svého syna.

– Fáze po podání žádosti o odstranění údajů z internetové stránky

87 Je tedy třeba zkoumat, zda jednání Parlamentu po podání žádosti o odstranění osobních údajů z jeho internetové stránky může představovat dostatečně závažné porušení právní normy přiznávající práva jednotlivcům.

88 Když žalobce požádal o odstranění osobních údajů z internetové stránky Parlamentu, jak tvrdí, Parlament nejprve reagoval odmítavě a žádosti vyhověl teprve po zásahu jeho právního zástupce, čímž porušil právo na výmaz osobních údajů. Kromě toho skutečnost, že Parlament souhlasil s výmazem údajů, naznačuje, že implicitně uznal protiprávnost zveřejnění. Nakonec žalobce dodává, že Parlament porušil článek 12 prováděcích pravidel k nařízení č. 45/2001.

89 Argumenty žalobce v podstatě zahrnují posouzení dvou otázek: zaprvé zda měl žalobce právo na dosažení odstranění svých osobních údajů a zadruhé zda se Parlament touto žádostí zabýval s řádnou péčí.

90 Pokud jde o první otázku, je třeba uvést, že článek 16 nařízení č. 45/2001 přiznává právo dosáhnout výmazu osobních údajů pouze tehdy, pokud je jejich zpracování protiprávní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. září 2009, Vinci v. ECB, F-130/07, Sb. VS, EU:F:2009:114, body 66 a 67), což připouští i sám žalobce. V důsledku toho se uvedeného ustanovení nelze dovolávat na podporu žádosti o výmaz, pokud je zpracování oprávněné, jako je tomu v projednávané věci (viz bod 52 a následující). Skutečnost, že se Parlament rozhodl žádosti vyhovět, *per se* nepředstavuje uznání protiprávnosti původního zveřejnění. V tomto ohledu je třeba připomenout, že Parlament vysvětlil, že údaje vymazal ze vstřícnosti.

91 Kromě toho je třeba konstatovat, že podle článku 18 nařízení č. 45/2001 má subjekt údajů právo kdykoli z vážných a legitimních důvodů souvisejících s jeho osobní situací vznést námitky proti zpracování svých osobních údajů s výjimkou situace, kdy zejména nepochybně udělil souhlas se zpracováním ve smyslu čl. 5 písm. d) téhož nařízení.

92 Vzhledem k tomu, že zpracování údajů bylo v projednávané věci založeno na souhlasu subjektu údajů, je kromě toho nutné uvést, že nařízení č. 45/2001 výslovně nestanoví možnost vzít zpět původně udělený souhlas.

93 Ve světle výše uvedených úvah je Tribunál toho názoru, že se žalobce nemohl dovolávat práva na výmaz dotčených osobních údajů na základě nařízení č. 45/2001. Je třeba dodat, že žalobce pro svou žádost o výmaz platně neuvedl žádný jiný základ. V každém případě je třeba připomenout, že Parlament – navzdory neexistenci jakékoliv závazné povinnosti – údaje vymazal ze své internetové stránky.

94 Konečně je třeba uvést, že věc, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. května 2014, Google Spain a Google (C-131/12, Sb. rozh., EU:C:2014:317), týkající se „práva být zapomenut“ na internetu, se týkal skutkového a právního rámce, který se velmi lišil od skutkového a právního rámce projednávané věci. Konkrétně, i když Soudní dvůr v uvedeném rozsudku v zásadě konstatoval, že takové právo může za určitých podmínek existovat, je třeba uvést, že ustanovení směrnice 95/46, na kterých Soudní dvůr založil své odůvodnění [tedy čl. 7 písm. f), čl. 12 písm. b) a čl. 14 první pododstavec písm. a) směrnice 95/46], se podstatně liší od ustanovení dotčených v projednávané věci, která souvisí především s otázkou souhlasu dotyčné osoby. Je totiž třeba připomenout, že na rozdíl od projednávané věci subjekt údajů ve věci Google nedal souhlas s původním zveřejněním svých osobních údajů.

95 Pokud jde o druhou otázku, žalobce se nedovolával porušení normy nebo právní zásady pro případ, že by bylo původní zveřejnění Parlamentem oprávněné, jak tomu bylo v projednávané věci.

96 Úvodem je třeba uvést, že článek 12 prováděcích pravidel k nařízení č. 45/2001, týkající se práva na výmaz, v odstavci 3 stanoví:

„Správce musí odpovědět ve lhůtě 15 pracovních dnů od přijetí žádosti o výmaz. Je-li žádost schválena, výmaz musí být proveden neprodleně. Domnívá-li se správce, že žádost není oprávněná, má 15 pracovních dnů na to, aby subjekt údajů uvědomil dopisem s odůvodněním.“

97 Z tohoto ustanovení vyplývá, že Parlament má lhůtu 15 pracovních dnů, aby na žádost o výmaz odpověděl, ať již je opodstatněná, či nikoliv. V projednávané věci žalobce odeslal žádost útvaru Komise „Europe direct contact centre“, který ji Parlamentu předal dne 10. dubna 2012. Rada na uvedenou žádost odpověděla ve stanovené lhůtě. Na rozdíl od tvrzení žalobce Parlament žádost nikdy nezamítl. Ve skutečnosti, jak vyplývá z odpovědí ze dne 20. dubna 2012, 24. září 2012 a 10. ledna 2013, Parlament souhlasil s výmazem, přičemž správně zdůraznil, že zveřejnění bylo oprávněné.

98 Osobní údaje byly podle Parlamentu vymazány kolem 8. října 2012, podle žalobce 10. ledna 2013.

99 Parlament ve své žalobní odpovědi uvedl, že potřeboval určitý čas k tomu, aby dohledal dokumenty, ve kterých se vyskytují údaje žalobce, a k tomu, aby přijal nezbytná technická opatření. Jak Parlament vysvětlil při jednání v odpovědi na otázku Tribunálu, úplný výmaz z internetu je technicky náročný proces. Tribunál zastává názor, že tyto technické obtíže vysvětlují dobu, která byla pro Parlament, jehož technické služby musely opakovaně zasahovat, nutná pro výmaz dotčených údajů a že Parlament první žádost žalobce nezamítl.

100 Je třeba uvést, že čl. 12 odst. 3 prováděcích pravidel k nařízení č. 45/2001 stanoví, že je-li žádost schválena, výmaz se provede neprodleně. Toto ustanovení se přitom týká situací, kdy je žádosti vyhověno, protože je opodstatněná, tedy proto, že zpracování je protiprávní. Za těchto okolností je logické, že této žádosti musí být vyhověno neprodleně. Naproti tomu, pokud žádost opodstatněná není jako v projednávané věci, ale je jí vyhověno ze vstřícnosti, není důvod trvat na tom, aby byla provedena „neprodleně“. V tomto případě má Parlament pouze povinnost splnit svůj závazek v přiměřené lhůtě. S ohledem na vysvětlení poskytnuté Parlamentem je Tribunál toho názoru, že se Parlament v projednávané věci nedopustil protiprávního jednání při vyřizování žádosti o výmaz, včetně způsobu, jímž jí vyhověl.

101 S ohledem na výše uvedené Tribunál zastává názor, že se Parlament nedopustil dostatečně závažného porušení právní normy v souvislosti se žádostí o výmaz podanou žalobcem.

Normy týkající se ochrany soukromí

102 Pokud jde o ustanovení týkající se ochrany soukromí, jichž se dovolává žalobce, je třeba uvést, že podle čl. 6 odst. 3 SEU taková základní práva, jako jsou ta, která jsou zaručena EÚLP, tvoří obecné zásady unijního práva, i když Unie není smluvní stranou EÚLP. Naopak, Úmluva o právech osob se zdravotním postižením byla Unií ratifikována.

103 Nezávisle na otázce, zda EÚLP a Úmluva o právech osob se zdravotním postižením, s ohledem na jejich povahu a systematiku (rozsudky ze dne 23. listopadu 1999, Portugalsko v. Rada, C-149/96, Recueil, EU:C:1999:574, bod 47, a ze dne 3. února 2005, Chiquita Brands a další v. Komise, T-19/01, Sb. rozh., EU:T:2005:31, bod 114), obsahují ustanovení, která přiznávají práva jednotlivcům, je nicméně třeba konstatovat, že se žalobce omezil na to, že se dovolával porušení článku 22 Úmluvy o právech osob se zdravotním pojištěním, aniž předložil jakýkoliv konkrétní argument na podporu tohoto tvrzení.

104 Totéž platí pro údajné porušení článku 8 EÚLP. Žalobce se v tomto ohledu omezuje na to, že cituje tři rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, které podle něj prokazují, že právo na respektování soukromého života zahrnuje právo na to, aby jeho zdravotní stav zůstal utajen (ESLP, S. a Marper v. Spojené království, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí*, č. 30562/04 a č. 30566/04, 4. prosince 2008), jakož i právo na nezveřejnění údajů týkajících se jeho profesního života (ESLP, Amman v. Švýcarsko, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí*, č. 27798/95, 16. února 2000, a Rotaru v. Rumunsko, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí*, č. 28341/95, 4. května 2000). Tyto rozsudky se však týkají situací zcela odlišných od situace v projednávané věci, konkrétně uchovávání biometrických údajů osoby podezřelé ze spáchání trestných činů, odposlouchávání pracovního telefonického hovoru a vytvoření dokumentu obsahujícího různé osobní údaje veřejnými orgány.

105 Kromě toho rozsudek ze dne 5. října 1994, X. v. Komise (C-404/92 P, Recueil, EU:C:1994:361), citovaný žalobcem na podporu jeho tvrzení, se rovněž týká velmi odlišné situace, konkrétně odmítnutí Komise zaměstnat osobu po provedení testů, které mohly vést k podezření, že tato osoba byla infikována virem HIV navzdory jejímu nesouhlasu podrobit se takovým testům. Je třeba konstatovat, že rozsudek V v. Parlament, bod 75 výše (EU:F:2011:101, bod 110 a následující) se rovněž týká situace, která není srovnatelná, jelikož se týká předání zdravotních údajů bývalého zaměstnance Komise Parlamentu bez souhlasu dotyčné osoby, což vedlo Parlament ke zpětvzetí nabídky zaměstnání.

106 Ve světle výše uvedených úvah je obtížné identifikovat paralelu nebo podobnost mezi skutkovým základem uvedených rozsudků a situací v projednávané věci, které by mohly podpořit argumenty žalobce.

107 Kromě toho z důvodů uvedených v bodě 52 a následujících nelze konstatovat, že došlo k „zásahu státního orgánu“ do soukromého života ve smyslu článku 8 EÚLP, pokud žalobce udělil souhlas se šířením informací jako v projednávané věci.

108 Tribunál proto zastává názor, že žalobce neprokázal, že Parlament porušil Úmluvu o právech osob se zdravotním postižením nebo EÚLP.

109 S ohledem na výše uvedené je třeba odmítnout argumenty týkající se protiprávnosti jednání Parlamentu.

110 Vzhledem k tomu, že ony tři podmínky týkající se vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie jsou kumulativní (rozsudek ze dne 10. července 2014, Nikolaou v. Účetní dvůr, C-220/13 P, EU:C:2014:2057, bod 52), je třeba žalobu zamítnout v plném rozsahu, aniž je nutné posuzovat argumenty týkající se újmy a příčinné souvislosti. Tribunál nicméně v projednávané věci považuje za vhodné se těmito argumenty zabývat.

2. *K újmě a příčinné souvislosti*

Argumenty účastníků řízení

111 Žalobce tvrdí, že protiprávní jednání Parlamentu mu způsobilo majetkovou a nemajetkovou újmu.

112 Zaprvé žalobce uvádí, že byl nucen využít služeb právního zástupce a že Parlament teprve po dvou výzvách jeho právního zástupce odstranil dokument ze své internetové stránky. Z tohoto důvodu žalobci vznikly náklady ve výši 1 000 eur, což představuje jeho majetkovou újmu.

113 Zadruhé, pokud jde o nemajetkovou újmu, žalobce uvádí, že důsledkem pohrdavého a obstrukčního postoje Parlamentu byl hluboce dotčen, byl mu způsoben závažný stres a obavy, že by se jeho syn, který trpí závažným duševním onemocněním a je velmi zranitelný, mohl dozvědět o zveřejněných informacích. Odhaduje, že nemajetková újma činí *ex aequo et bono* 40 000 eur.

114 Žalobce ve své replice tvrdí, že doba, která uplynula mezi zveřejněním a žádostí o výmaz, není významná. Kromě toho uvádí, že svou žádost o výmaz podal bezodkladně, jakmile se dozvěděl o zveřejnění údajů.

115 Žalobce se domnívá, že existuje přímá příčinná souvislost mezi protiprávností a újmou, protože újma vyplývá ze zveřejnění informací Parlamentem a z obtíží s dosažením odstranění informací.

116 Parlament nezpochybňuje, že pokud bude prokázána existence protiprávního jednání, vznikla žalobci majetková újma ve výši 1 000 eur z důvodu výdajů na advokáta. Nicméně Parlament je toho názoru, že žalobce neprokázal existenci nemajetkové újmy.

117 Konečně Parlament nezpochybňuje existenci příčinné souvislosti, pokud Tribunál dospěje k závěru, že došlo k protiprávnímu jednání a že žalobce utrpěl újmu.

Závěry Tribunálu

118 Je třeba připomenout, že pokud jde o podmínku újmy, tato újma musí být podle judikatury skutečná a určitá. Naopak škoda ryze hypotetická a neurčitá nezakládá právo na náhradu újmy (rozsudek ze dne 28. dubna 2010, BST v. Komise, T-452/10, Sb. rozh., EU:T:2010:167, bod 165). Podmínka existence určité újmy je nicméně splněna, jakmile újma bezprostředně hrozí a je předvídatelná s dostatečnou určitostí, i když nemůže být dosud přesně vyčíslena (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. ledna 1987, Zuckerfabrik Bedburg a další v. Rada a Komise, 281/84, EU:C:1987:3, bod 14).

119 Účastníkovi řízení, který namítá odpovědnost Unie, přísluší předložit důkazy ohledně existence nebo rozsahu újmy, kterou uplatňuje, a prokázat, že mezi touto újmou a předmětným jednáním napadeného orgánu existuje dostatečně přímá příčinná souvislost (rozsudek BST v. Komise, bod 118 výše, EU:T:2010:167, bod 167).

120 Je třeba uvést, že Parlament nezpochybňuje existenci majetkové újmy dovolávané žalobcem, tedy náklady na jeho právního zástupce, za předpokladu, že došlo k protiprávnímu jednání.

121 Naopak, pokud jde o nemajetkovou újmu, je třeba konstatovat, že žalobce existenci takové újmy neprokázal. Omezil se na tvrzení, že pohrdavý a obstrukční postoj Parlamentu se jej hluboce dotkl a byl mu jím způsoben závažný stres, aniž předložil jakýkoliv důkaz na podporu tohoto tvrzení. V důsledku toho nemůže být tento argument přijat.

122 S ohledem na výše uvedené je třeba odmítnout argumenty týkající se existence nemajetkové újmy.

123 Konečně je třeba připomenout, že příčinná souvislost se připouští, pokud existuje přímý kauzální vztah mezi pochybením, kterého se orgán dopustil, a dovolávanou újmou a že žalobcům přísluší, aby tento vztah prokázali (rozsudek ze dne 28. září 1999, Hautem v. EIB, T-140/97, Recueil FP, EU:T:1999:176, bod 85). Podle ustálené judikatury musí újma dostatečně přímo vyplývat z vytýkaného jednání (rozsudek ze dne 25. června 1997, Perillo v. Komise, T-7/96, Recueil, EU:T:1997:94, bod 41).

124 Z judikatury vyplývá, že i když není možné dotčeným osobám zakázat, aby si již ve fázi před zahájením soudního řízení zajistily poradenství advokáta, jedná se o jejich vlastní volbu, která nemůže být přičtena dotyčnému orgánu (rozsudky ze dne 9. března 1978, Herpels v. Komise, 54/77, Recueil, EU:C:1978:45, bod 48; ze dne 28. června 2007, Internationaler Hilfsfonds v. Komise, C-331/05 P, Sb. rozh., EU:C:2007:390, bod 24, a ze dne 8. července 2008, Franchet a Byk v. Komise, T-48/05, Sb. rozh., EU:T:2008:257, bod 415). Náklady, které takto svobodně vynaložila dotyčná osoba, tudíž nemohou být přičítány Parlamentu (v tomto smyslu viz rozsudek Internationaler Hilfsfonds v. Komise, uvedený výše, EU:C:2007:390, bod 27). Chybí tudíž jakákoliv příčinná souvislost mezi údajnou majetkovou újmou utrpěnou žalobcem a jednáním Parlamentu.

125 V důsledku toho musí být odmítnuty i argumenty žalobce týkající se příčinné souvislosti mezi údajnou protiprávností a majetkovou újmou.

126 Za těchto okolností je třeba zamítnout návrh žalobce znějící na náhradu údajně utrpěné újmy jako neopodstatněný.

K nákladům řízení

127 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Parlament požadoval náhradu nákladů řízení a žalobce neměl ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení.

128 Podle článku 138 odst. 1 jednacího řádu ponese EIOÚ vlastní náklady řízení

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (šestý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) CN ponese náklady řízení Evropského parlamentu, jakož i vlastní náklady řízení.

3) Evropský inspektor ochrany údajů (EIOÚ) ponese vlastní náklady řízení.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 3. prosince 2015.

Podpisy.